

Η υπακοή στο θέλημα του Κυρίου (Ραφαήλ Χ. Μισιαούλης, θεολόγος)

/ [Πεμπτούσία](#)

Στη σημερινή ευαγγελική περικοπή βλέπουμε την κλήση, το κάλεσμα, από τον Ιησού προς τους τρεις μαθητές του, τον Πέτρο, τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη, ψαράδες τότε άγνωστοι της Ιουδαίας, στη λίμνη της Γεννησαρέτ. Ο Ιησούς χρησιμοποιεί το πλοίο του Πέτρου και το κάνει άμβωνα, για να κηρύξει στο λαό. Όπου εισέρχεται ο Χριστός στη ζωή μας, τα πάντα γίνονται άμβωνες που ομολογούν τη θεότητά Του, την παντοδυναμία Του και την ειρήνη Του.

Οι ψαράδες μετά από κοπιαστική εργασία το βράδυ χωρίς αποτέλεσμα, χωρίς να βρουν ψάρια, έρχεται ο Χριστός και τους παροτρύνει να τα ξαναρίξουν. Τους μιλά με βεβαιότητα και σιγουριά. Όμως αυτοί είναι κάπως διστακτικοί «επιστάτα, δι' όλης της νυκτός κοπιάσαντες ουδέν ελάβομεν »[1]. Η λογική τους, τους εμποδίζει, η κούραση από το βράδυ δεν τους αφήνει να εισακούσουν στο λόγο του Κυρίου. Όμως αυτοί με εμπιστοσύνη στο Θεό, υπακούν και ρίχνουν πάλι τα δίκτυα «επί δε τω ρήματί σου χαλάσω το δίκτυον »[2]. Εκτελώντας, λοιπόν, το πρόσταγμα του Κυρίου, ψάρεψαν τόσα πολλά ψάρια που άρχισε το δίκτυο να σχίζεται. Μεγάλη η ποσότητα των ψαριών. Τα τοποθέτησαν μέσα στα πλοιάρια με αποτέλεσμα να

αρχίσουν τα πλοιάρια να βυθίζονται. Μετά την υπακοή, ήλθε η βράβευση. Ο Πέτρος κυριεύθηκε από έκπληξη και απορία «θάμβος γαρ περιέσχεν αυτόν και πάντας τους συν αυτώ επί τη άγρα των ιχθύων η συνέλαβον »[3] και έπεσε στα γόνατα του Κυρίου και τον παρακάλεσε όπως εξέλθει από το πλοιάριο, γιατί θεωρούσε τον εαυτό του αμαρτωλό ενώπιον του Κυρίου.

Ο Πέτρος αναγνώρισε ότι ο Χριστός δεν ήταν ένας απλός προφήτης, αλλά ο ίδιος ο Κύριος, «ο ετάζων καρδιάς και νεφρούς»[4]. Διήλθεν εις εαυτόν ο Πέτρος, όπου κατάλαβε την αμαρτωλότητά του, γι' αυτό και τον παρακαλεί να βγει από το πλοίο του μήπως και οι αμαρτίες του μειώσουν το μεγαλείο της θεότητός Του. Αισθάνεται ανάξιος να φιλοξενεί το Χριστό [5]. Όμως ο Ιησούς τον καθησυχάζει «και είπε προς τον Σίμωνα ο Ιησούς· μη φοβού· από του νυν ανθρώπους έση ζωγρών»[6], δηλαδή από τώρα θα παίρνεις με τα δίκτυα του κηρύγματός σου ζωντανούς ανθρώπους και θα τους οδηγείς στη βασιλεία των ουρανών.

Ο Πέτρος είχε αυτογνωσία, απαραίτητο και φυσικά το πρώτο στοιχείο για τη μετάνοια. Αυτή την αρετή είχε ως πρότυπο στη ζωή του. Αναγνωρίζει τα λάθη και τις αδυναμίες του, όπως για παράδειγμα. Ήταν ένας από τους αγαπημένους μαθητές του Κυρίου. Γι' αυτό βλέπουμε μετά την Ανάσταση του Κυρίου στις 11 του εμφανίσεις, γίνεται ειδικός λόγος στον Πέτρο. Ο Πέτρος είναι γνωστός ως ο κλειδούχος της Βασιλείας του Θεού. Υπογραμμίζει ότι το κλειδί για την είσοδό μας στη Βασιλεία του Θεού είναι η αυτογνωσία.

Ο Άγιος Θεοφύλακτος Επίσκοπος Βουλγαρίας τα πράγματα που διαδραματίζουν σημαντικό ρόλο στο σημερινό Ευαγγέλιο (Ευαγγέλιο, ψάρια, πλοίο, νύχτα) τα

ερμηνεύει με την αλληγορική μέθοδο. Ο Πέτρος δίνει τον τύπο των δασκάλων του Νόμου. Όλη τη νύχτα κοπίασαν οι δάσκαλοι πριν από το Χριστό και δεν έπιασαν τίποτε. Νύχτα· ο καιρός πριν από την έλευση του Χριστού. Κι όταν ήλθε ο Χριστός και έγινε ημέρα, αφού πήραν τη θέση των νομοδιδασκάλων οι Απόστολοι στο λόγο εκείνου δηλαδή στην προσταγή του, ρίχνουν το δίχτυ του Ευαγγελίου και συλλαμβάνουν πλήθος ανθρώπους. Μόνος του ό καθένας δεν μπορεί οι Απόστολοι να τραβήξουν το δίχτυ με τα ψάρια αλλά κάνουν νόημα στους συντρόφους και συνεργάτες τους και συνεργάζονται μαζί τους. Αυτοί είναι οι κατά τις διάφορες εποχές ποιμένες και διδάσκαλοι των Εκκλησιών, που εξηγούν και ερμηνεύουν την Αποστολική διδασκαλία και συνεργάζονται με τους Αποστόλους για να συλλάβουν τους ανθρώπους. Προσέξτε και τη φράση ρίχνουν τα δίχτυα. Το Ευαγγέλιο είναι το δίχτυ, λέξη ταπεινή και συνηθισμένη που ταιριάζει με την ασημότητα εκείνων που την ακούν και γι' αυτό και ο λόγος να ριχθεί στη θάλασσα. Κι αν κανένας έλεγε ότι φανερώνεται το βάθος των νοημάτων με την έκφραση ρίχνουν το δίχτυ στη θάλασσα, κι αυτό δεν θα ήταν αταίριαστο. Εκπληρώθηκε ο λόγος του προφήτου που είπε· Ιδού, εγώ θα στείλω πολλούς ψαράδες, λέγει ο Κύριος. Κι έπειτα θα στείλω πολλούς κυνηγούς και θα τους συλλάβουν. Και ψαράδες εννοεί τους Αγίους Αποστόλους, ενώ κυνηγούς τους κατά τις διάφορες εποχές προϊσταμένους και διδασκάλους των Εκκλησιών [7].

Με κάθε θαύμα Του ο Θεός θέλει να θυμίσει στους ανθρώπους πρώτο, πως παρακολουθεί τον κόσμο, τον κυβερνά με την παντοδύναμη θέλησή Του και τη σοφία Του· δεύτερο, πως οι άνθρωποι δεν μπορούν χωρίς Εκείνον να κάνουν τίποτα. Καμιά προσπάθεια δεν μπορεί να ευοδοθεί χωρίς τη βοήθεια του Θεού. Καμιά συγκομιδή που έγινε χωρίς την ευλογία του Θεού δε φέρνει αποτέλεσμα.

Κάθε ανθρώπινη σοφία που στρέφεται ενάντια στο Νόμο του Θεού, είναι αδύνατη να κάνει καλό από μόνη της ή να προσφέρει έστω κι ένα κόκκο σινάπεως. Ακόμα κι αν φαίνεται πως κάνει καλό για κάποιο διάστημα, δεν είναι η ανθρώπινη σοφία που το πραγματοποιεί, αλλά το έλεος του Θεού που, έστω για μια φορά, δεν εγκαταλείπει ακόμα και τον σκληρότερο από τους εχθρούς Του. Ο Θεός αγαπά τους ανθρώπους, δεν εκδικείται. Υπομένει τους ανθρώπους, περιμένει τη μετάνοιά τους [8]. Θέλει «πάντας ανθρώπους σωθήναι και εις επίγνωσιν αληθείας ελθείν» [9].

Σύμφωνα με το σωτηριολογικό σχέδιο της Θείας Οικονομίας, για τη σωτηρία του ανθρώπου, ο Χριστός επιλέγει τους ανθρώπους, οι οποίοι με τη θέλησή τους επιθυμούν να τον ακολουθήσουν, με σκοπό να γίνουν μαθητές Του.

Η ευαγγελική αυτή περικοπή είναι γεμάτη από διδαχές για μας, για τη γενιά μας, όπως και τα δίκτυα των ψαράδων ήταν γεμάτα από τα ευλογημένα ψάρια. Ας μπορούσαν οι σύγχρονοι άνθρωποι να πάρουν από το σημερινό ευαγγέλιο τουλάχιστο το μάθημα της υπακοής στο Θεό! Όλες οι άλλες διδαχές τότε θα ήταν ακόλουθές της κι όλα τα καλά που επιθυμεί η καρδιά του ανθρώπου θ' αλιεύονταν στα χρυσά δίκτυα της ευαγγελικής υπακοής. Η υπακοή χαρίζει αμεριμνησία, διότι η μέριμνα είναι μια πνευματική φυματίωση, που σιγα-σιγά, σαν μικρόβιο φυματίωσης συνεχώς δηλητηριάζει τη ζωή του ανθρώπου, της ψυχής και του σώματος και σταδιακά φέρνει το θάνατο. Έτσι και η μέριμνα του βίου σαν ένα άλλο μικρόβιο φθείρει τον άνθρωπο, την ψυχή του και τον πεθαίνει ψυχικά.

Η υπακοή ταπεινώνει τον άνθρωπο και η ταπείνωση εξουδετερώνει κάθε πειρασμική ενέργεια. Όπου ταπείνωση, εκεί ο διάβολος χάνεται. Όπου υπερηφάνεια κι εγωισμός, εκεί η παρουσία των δαιμόνων, οι πειρασμοί και τα πάθη. Γι' αυτό η υπακοή είναι πολύ χαριτωμένη αρετή, επειδή οπλίζει με τόση ταπείνωση τον άνθρωπο όταν υπακούει εν γνώσει, για την αγάπη του Χριστού.

Γι' αυτό, αγαπητοί αδελφοί, ας αγωνιζόμαστε ώστε να αποκτήσουμε αυτή την μεγάλη αρετή της υπακοής. Και όταν εννοούμε υπακοή, δεν εννοούμε υπακοή στις σειρήνες των δραματικών γεγονότων της καθημερινότητας, των δημαγωγών που νομίζουν ότι θα κάνουν τον άνθρωπο υποχείριό τους, αλλά υπακοή στο θείο θέλημα, υπακοή στον πνευματικό μας πατέρα. Αυτή την αρετή εύχομαι όλοι μας να αξιωθούμε να αποκτήσουμε για να κερδίσουμε τη Βασιλεία των Ουρανών. Αυτός είναι ο επίγειος σκοπός μας. Να επιτύχουμε την είσοδό μας στον Παράδεισο.

Παραπομπές:

- 1. Λουκά 5,5.**
- 2. Ο.π.**
- 3. Λουκά 5,9.**
- 4. Ψαλμός 7,10.**
- 5. Νικολάου Μητροπολίτου Φθιώτιδος, «Εἰς ἐπίγνωσιν Θεοῦ», Αποστολική Διακονία, β΄ έκδοση 1999, σελ. 209-213.**
- 6. Λουκά 5,10.**
- 7. (Μητροπολίτου Τρίκκης καὶ Σταγῶν Διονυσίου, “Πατερικὸν Κυριακοδρόμιον”, Τόμος Δεύτερος, Ἀθήναι 1969, σελ.325-327).**
- 8. Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς, Ομιλία στην Κυριακή Α΄ Λουκά «Η μεγάλη ψαριά». Απόσπασμα από το βιβλίο «Κυριακοδρόμιο Β΄ - Ομιλίες Ε΄ Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς», Επιμέλεια - Μετάφραση: Πέτρος Μπότσης, Αθήνα 2013).**
- 9. Α΄ Τιμοθέου 2,4.**